

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2020 r.,
sprawy P. J.

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 16 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego P. J. w kasacji **zarzucił**:

1. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to art. 440 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia w zakresie środka karnego, którego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe względem skazanego;
2. obrazę prawa materialnego, a to art. 42 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, w której nie sposób przyjąć, na podstawie całokształtu okoliczności popełnionego przestępstwa, iż zastosowanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez skazanego przez okres 3 lat jest orzeczeniem sprawiedliwym i adekwatnym do stopnia zawinienia sprawcy czynu zabronionego, i przyjęcie tym, samym, iż

prowadzenie pojazdów wszelkich mechanicznych przez skazanego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

Podnosząc powyższe zarzuty kasacyjne wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat poprzez skrócenie obowiązywania tego środka karnego do 1 roku oraz ograniczenie tegoż środka do pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii B.

Prokurator Rejonowy w T. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Pomijając już wadliwości odnośnie wniosku z kasacji (por. treść art. 537 k.p.k.), bezspornym jest, iż w realiach sprawy nie doszło do rażącego naruszenia przepisu art. 440 k.p.k., ani do rażącego naruszenia przepisu art. 42 § 1 k.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że o instytucji o jakiej mowa w art. 440 k.p.k., można mówić wtedy gdy doszło do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji, tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...), przecież zmienił zaskarżony apelacjami wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 16 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...).

Również bezzasadny jest zarzut z pkt 2 kasacji. Nie budzi wątpliwości, iż obraza prawa materialnego może polegać na błędnej subsumcji określonego niekwestionowanego zachowania pod przepis prawa lub na zastosowaniu określonego przepisu prawa, pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub niezastosowaniu określonego przepisu prawa gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie. Natomiast gdy ustawa stwarza tylko możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, to przez jego zastosowanie lub niezastosowanie, sąd nie dopuszcza się obrazy przepisu prawa materialnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., V KK 368/06, R – OSNKW, poz. 2566). W myśl art. 42 § 1 k.k. przesłankami fakultatywnego orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju jest skazanie osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji

oraz ustalenie, że prowadzenie pojazdów przez skazanego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

Sąd Okręgowy w G. w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...), przekonywująco wykazał, dlaczego należy wobec P. J. orzec środek w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat (por. strona 8 pisemnego uzasadnienia). Trafnie podniósł oskarżyciel publiczny w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż cyt. „art. 42 k.k. jest przepisem dającym sądowi bardzo szeroki zakres możliwości orzekania środka karnego zakazu kierowania pojazdami. Sąd bowiem może ten zakaz zawęzić do określonej kategorii pojazdu (pojazdów) lub zakaz ten rozszerzyć np. na wszystkie pojazdy mechaniczne a nawet niemechaniczne i to zarówno w ruchu lądowym, wodnym i powietrznym. Orzeczenie więc przez sąd odwoławczy w tej sprawie zakazu, mieściło się w zakresie normy art. 42 § 1 k.k. i nie można przyjąć, że nastąpiło tutaj rażące naruszenie. Zważyć należy, że zakres orzeczenia wymienionego środka był przedmiotem rozważania, zarówno sądu I jak, i II instancji. Argumentacje za orzeczeniem tego środka, jak i jego ograniczeniem, znalazły się w apelacjach stron i zostały rozstrzygnięte ostatecznie w orzeczeniu odwoławczym.” (cytat ze strony 3 – 4 pisemnej odpowiedzi na kasację).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.